

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

VIRGINIA
HEATHOVÁ

Neústupný lord Flint

VIRGINIA HEATHOVÁ

NEÚSTUPNÝ
LORD FLINT

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

čas prázdnin a dovolených je za námi a já pevně věřím, že jste ho strávila přesně podle svých představ. A také jsem přesvědčen, že se děti konečně vypraví do škol, že všechny obchody a služby zůstanou otevřené a že se konečně náš život vrátí do normálních kolejí...

Přesto doufám, že si najdete alespoň chvílku na mé další dvě romance z Anglie předminulého století. První knížkou je Popelka a vévoda od Janice Prestonové. I když to není pohádka o Popelce, jak ji známe, přesto jako pohádka život Rosalind a Lea skončí. Líbil se Vám minulý měsíc příběh lorda Millcrofta? Virginia Heathová Vás tentokrát seznámí s lordem Flintem, který má před sebou nelehký úkol. Jaký, to Vám ale neprozradím...

Přeji Vám krásné dny babího léta se spoustou sluníčka.

S láskou

Váš Harlequin

Virginia Heathová

**NEÚSTUPNÝ
LORD FLINT**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Uncompromising Lord Flint

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Susan Merritt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6470-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6471-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6472-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Na sklonku května 1820

„Mizerové anglický!“

Kovové mříže opět zarachotily a tvář lorda Petera Flinta zasáhl kus zplesnivělého chleba. Lady Jessamine Faneová byla možná zrádkyně a hysterická dračice, ale mušku měla obdivuhodně přesnou.

„Omlouvám se, pane.“ Kapitán lodi, který mu stál po boku, si rozpačitě odkašlal. „Kdybychom tušili, že svůj příděl potravin použije jako střelivo, byli bychom ji nechali o hladu.“

Flint si z klop kabátu oprášil drobky střídy a poněkud škrobeně se usmál. „Nelamte si s tím hlavu, kapitáne. Pro všechny je to neobvyklá situace.“

Nestávalo se každý den, že by se fregata Královského námořnictva stala plovoucím vězením zajatce a ženy v jedné osobě. Ani on neměl za obvyklých okolností na starost přepravu vězňů do Londýna. Když se o tom dozvěděl, domníval se, že to bude jednoduchý úkol. Teď už mu to tak nepřipadalo. Lady Jessamine Faneová rozhodně nebyla ženou, která by se s nimi plavila dobrovolně. Metala po nich urážkami už dobrou půlhodinu – sakra, vlastně ječela od chvíle, kdy vypluli. Takže přesně hodinu. Hodina nepřetržitě

salvy nadávek a zatuchlých střel metaných z jejího temného vězení. Aby ji husa kopl.

„Můžete sem přinést nějaké světlo?“

Podpalubí bylo až zbytečně temné a ponuré, a jak si briga razila cestu vlnami, ozývalo se tu sténání dřevěných prken. Bylo by mnohem snazší vyhýbat se jejím útokům, kdyby *viděl*, co chystá. Ostatně, vždy dával přednost tomu, když věděl, komu, nebo čemu přesně čelí. Navíc, bez ohledu na to, co ta žena provedla, bylo kruté držet ji ve tmě.

Její tvář vlastně zatím pořádně neviděl. Měla ji dosud z větší části zakrytou záplavou hustých, mastných kudrn a jediné, co o ní mohl za daných okolností s jistotou prohlásit, bylo, že ačkoli má obdivuhodnou sílu, bude drobné postavy. Usoudil tak podle velikosti pěsti, kterou jim hrozila skrz mříže. Z barvy hlasu s překvapivě silným francouzským přízvukem a působivé zásoby nadávek se také dalo odhadnout, že dívčím střevíčkům už odrostla. Dáma se z ní tedy nestala, ale co jiného vlastně čekal?

Lady Jessamine sice byla dcerou anglického hraběte, ale od doby, kdy ji její zrádná francouzská matka vytrhla z anglického prostředí, uplynulo celé desetiletí. Lady Faneová tehdy uprchla z Anglie, aby žila v nepokrytě hříšném svazku se svým francouzským milencem, hrabětem Saint-Aubin-de-Scellon.

Ten muž patřil k nejvěrnějším a nejhorlivějším stoupcům Napoleona, a pokud se dalo věřit zjištěním anglických vyzvědačů, svůj postoj nikdy nepřehodnotil. To mimo jiné znamenalo, že figuroval na seznamu osob, jichž bylo třeba se nadobro zbavit.

Protože Jessamine vyrůstala v tak bohémském a skandálním prostředí, nebyl u ní nedostatek slušnosti nijak překvapující. Jakož ani skutečnost, že se po vzoru své matky stala zrádkyní – hrabě Saint-Aubin

měl na její výchovu takový vliv, že snad ani nebylo možné, aby se po tolika letech nepostavila na stranu úhlavního nepřítele Francie.

Jaká matka, taková dcera.

S tím rozdílem, že vztah hubaté Jessamine s nepřítelem se zjevně neomezil jen na postelové hrátky. Podle dostupných důkazů využila všech myslitelných možností, aby připravila nevinné muže o život. Muže, které Peter Flint považoval za své přátele a spolubojovníky proti Francouzům.

Jakmile jeho zajatkyně poslouží svému účelu, bude velmi pravděpodobně viset. Flintovým úkolem bylo předat ji do rukou lorda Fennimorea, spravedlivému soudu a advokátovi Hadleighovi. Pak ji bude mít nadobro z krku.

Nad hlavou se mu ozývalo třepetající se plachtovní. Foukal příznivý vítr, ale Peter věděl, že bez ohledu na rychlost plavby ho nijak příjemné dny nečekají. Cesta přes moře nebyla to jediné, co bude muset přetrpět. Po ní stráví s tou ženskou ještě několik dní v kočáře.

S tím se nedalo nic dělat. Flint neměl právě teď do čeho píchnout, zatímco zbytek Královské elitní jednotky měl buď plné ruce práce, nebo byl na líbáncích. Ta druhá skutečnost ho zneklidňovala.

Prvním, kdo si nechal dobrovolně nasadit chomout, byl Peterův spolupracovník a dobrý přítel Jake Warri-ner. Vzhledem k tomu, že Flint ho znal jako nezkrotného bouřliváka, jemuž byla myšlenka rodinného života odjakživa na hony vzdálená, byl to pro něj stále ještě šok.

Stejně skončil i Seb Leatham, který se navzdory svému vrozenému ostychu k něžnému pohlaví oženil s tou nejnespoutanější ženou, jaká kdy chodila po zemi.

Oba jmenovaní nebožáci s Peterem spolupracovali

na dopadení stejné osoby, proto byla pomatenost, s jakou se neočekávaně a bez varování vrhli do stavu manželského nejen bolestná, ale i znepokojivá. Flint rozhodně neměl v úmyslu dopadnout jako oni.

Přinejmenším ne před padesátkou. Až bude starší, začne ho možná představa společnosti manželky lákat.

A možná ne.

Ne, že by ho děsil samotný sňatek. Šlo spíš o to, co s ním souviselo. Jako nejmladší ze šesti dětí, z nichž pět bylo ženského pohlaví, si užil hluku, citových výlevů a dívčích výkyvů nálad dost na to, aby mu to stačilo do konce života. Bylo vlastně s podivem, že se do svých dvaceti let dočista nezbláznil. Takové rány se hojí opravdu dlouho. Příliš dlouho na to, aby dobrovolně strkal hlavu do manželské oprátky.

Ženy se podle všeho rodily proto, aby se staly dozorcími a vychovatelkami mužů, s nimiž sdílely život a domácnost. Toho si všiml už jako chlapec.

Aby však nedošlo k omylu – Peter Flint své sestry miloval. Byl na ně vskutku pyšný a probouzely v něm ochranné pudby – když zrovna neměl chuť je uškrtit. Přestože už byly všechny vdané za úctyhodné manžely, vedly spokojené rodinné životy a vychovávaly roztomilé dětičky, trávily stále příliš mnoho času tím, že se mu míchaly do života.

V posledních dvou letech to začalo být ještě nesnesitelnější než během Peterova dospívání – tedy předtím, než ochutnal opojnou sladkost svobody.

Sestřičky totiž dospěly k jednomyslnému závěru, že by se měl usadit i jejich malý bratr. Podle nich byl věk dvaceti sedmi let pro muže dokonalým časem k vyhledání společensky přijatelné manželky a nebylo návštěvy na jejich rodinném panství, kdy by se mu pod nosem neproměňovala alespoň jedna, která odpovídala jejich představám slibné životní družky.

Před měsícem, když ho jeden z úkolů opět zavál domů, k nim na večere chodily rovnou tři takové příhodné nevěsty. Přestože s nimi Peter tvrdohlavě nevěčeřel – vlastně se vyhýbal *všem* společným jídlům – snahy jeho zatracených sester nebraly konce. Jedna z těch bláznivých ženských byla navíc tak vynalézavá, že musel použít všechn svůj důvtip, aby ho s ní nepřistihli v kompromitujících situacích. Její dychtivost nechat si zničit pověst dosahovala kvalit vilnosti a Peterovy bláznivé sestry, ba dokonce jeho vlastní matka, ji v tom snažení dokonce povzbuzovaly!

Je opravdu k pláči, když i domov přestane být pro svobodného mládence bezpečným útočištěm.

Díkybohu, že mu práce vyzvědače umožňovala vyhýbat se společnosti sester a drahé matinky po celé měsíce. Rodinné sídlo se totiž nacházelo v Cornwallu, zatímco on žil životem šťastného mládence v londýnském bytě, v němž nebylo po ženách ani videu ani slechu. Dokonale mu to vyhovovalo. Z osobní zkušenosti věděl, že ženám – ať těm z rodiny nebo jiným – se zkrátka nedá věřit.

Znenadání ho přímo do hrudníku zasáhl pecen skvěle upečeného chleba. „Okamžitě mě pusťte!“ jela vězeňkyně. „Nemáte tušení, s čím si zahráváte, vy anglická prasata! Přijdou a zabijou vás! *Do jednoho!*“

Flint si z kabátu smetl další nános mouky a protočil oči. Hysterické výlevy té ženy začínaly být únavné. Zřejmě si toho gesta všimla, protože její drobné prsty sevřely kovovou mříž ještě křečovitěji.

„Vy si vážně myslíte, že dovolí, abych vstoupila na anglickou půdu? Že mě tam nebudou čekat?“

Toho si byl samozřejmě vědom i Peter, stejně jako jeho nadřízení. Proto ji drželi celých šest dní v podpalubí této obrovské lodi přímo na dohled cherbourgské pláže.

Lady Jessamine měla posloužit jako návnada.

Chutné sousto, které vyláká její komplíce z děr na světlo boží.

„Příliš to prožíváte, madam. Než se nadějete, budete na ní stát oběma nohama. Potom vás posadíme na lavici obžalovaných, kde vás shledají vinnou a nám všem spadne velký kámen ze srdce.“

To prohlášení mělo na dívku nečekaný účinek. Ruka jí vylétla k hrdlu a zapotácěla se, až se Petera zmocnil pocit viny, že ji tak děsí. Bez milosti ho potlačil. No a co, že je žena? Nezasloužila si soucit a jeho hluboko zakořeněný pud chránit slabší se na ni nevztahuje. Je zrádkyně. *Zločinec.*

Sice to nebyla ona, kdo střílel smrtící kulky, ale pomáhala jejich pašování a podílela se tak na špinavém zisku, který z toho plynul. Bezostyšně velela pašerákům, kteří sloužili Šéfovi – muži, jehož se Královská elitní jednotka pokoušela dopadnout už déle než rok. Ten ničema stál jako šedá eminence za snahami dosadit Napoleona znovu do čela Francie a jeho věrnými byli i příslušníci anglické aristokracie. Bezostyšně zaplavovali britský trh pašovanou brandy, přičemž zisk z jejího prodeje putoval rovnou do kapes nepřítele.

Spolu s hrabětem de Saint-Aubin-de-Scellon patřila k těmto věrným i *petite lady* Jessamine, šefova spojka na druhé straně Kanálu. Šifrované zprávy, které se Peterovi a dalším vyzvědačům podařilo v posledních týdnech zachytit, byly do jedné psané jejím úhledným rukopisem. Časy, místa, zásilky, lodě, zkorumpovaní angličtí peerové spolupracující v rozsáhlém a nebezpečném spiknutí – lady Jessamine byla nezastupitelnou součástí tohoto soukolí. Vlastně ho celé řídila. Odjakživa.

To také potvrdili další tři zadržení zrádci, kteří už v Newgate čekali na popravu.

Jeden z mužů posádky přinesl lampu a podpalubí se zalilo zlatavým světlem. Žena sebou bolestně trhla a zakryla si oči. Petera se znovu zmocnil pocit viny. Drželi ji ve tmě příliš dlouho. Její pokožka měla popelavý nádech, jako to vídal u dlouhodobých vězňů. Teprve teď uviděl celou její postavu – nesla očividné známky tvrdého zacházení. Jeden z rukávů jí v cárech visel na lokti, protože jej měla téměř úplně utržený od živůtku. Na paži byly patrné otisky něčích prstů, nohy měla bosé, vlasy mastné a špinavé, stejně jako skvrnami poseté šaty. Ty ho překvapily. Očekával, že budou z jemného hedvábí – považoval by to za důkaz nečistě nabytého bohatství. Ony však byly z obyčejného lnu.

Je to převlek? Musel být. Když padla do pasti, pokusila se zřejmě přestrojit se za služebnou, aby měla šanci na útěk. Ačkoli...

„Pošlete pro horkou vodu a mýdlo, kapitáne. Sežeňte pro ni čisté šaty a kartáč na vlasy.“ Ať už lady Jessamine provedla cokoli, stále to byla lidská bytost. „Postarejte se také o nějakou zástěnu, aby se mohla vykoupat v soukromí. Stráž může počkat venku.“

Byla jedinou ženou na palubě plné mužů, kteří strávili většinu svých životů na moři bez možnosti spočinout v teplé náruči milenky. Bude třeba mít se na pozoru.

„Když na ni nevidíme, nemůžeme dávat pozor na to, co udělá,“ zaprotestoval kapitán. „Už tak se pokusila utéct. *Tříkrát!*“

„Jsme tři míle od pobřeží. Pokud neumí plavat pod vodou a tak rychle jako delfín, kam přesně se bojíte, že by mohla utéct?“ Flint se obrátil zpět k ženě ve chvíli, kdy si odhodila záplavu kudrnatých vlasů z tváře.

Překrásná.

To byla první a jediná myšlenka, která mu vytanula na mysl. A to rozhodně nebylo dobře. Už jednou

se nechal podobnou kráskou oklamat, ale poučil se z toho. Když se pohled jejích temně hnědých očí setkal s jeho, obrátil se na patě a zamířil ven z podpalubí, zaskočený pocitem, který v něm vyvolal. Dosud se domníval, že varování lorda Fennimorea bylo zbytečné, a přece si teď jeho slova vděčně připomněl.

„Nenechte se obměkčit tím, jak vypadá. Vzpomeňte si, co se stalo posledně.“

Jako by na to mohl zapomenout. Jeho otec tehdy jen o vlások unikl smrti. Stalo se to však před mnoha lety, v době, kdy byl mezi vyzvědači stále ještě zelenáčem a věřil, že všechny ženy jsou jako jeho sestry – trochu přecitlivělé, ale v jádru dobré. Nechal se tenkrát obměkčit slzami a sliby. Dovolil, aby v něm zajatkyňe probudila džentlmena vychovaného k tomu, aby ženy chránil. Přiměla ho odložit ostražitost stranou a jako trest za svou zpozdilost se musel bezmocně dívat, jak mu jeho vlastní pistolí postřelila otce. Byla to krutá zkušenost, ale poučil se z ní. Tentokrát se oklamat nenechá.

„Dejte se do pořádku,“ zavolal na lady Jessamine přes rameno. „Promluvíme si za hodinu.“

Jess se dívala, jak ten muž odchází. Počkala, až za ním zmizí i kapitán a dva strážníci a teprve pak klesla na podlahu. Těch předchozích několik týdnů bylo vyčerpávajících a děsivých, ale na slzy teď nebyl čas. Sebelítost jí nijak nepomůže. Později možná bude mít možnost schoulit se do klubíčka v nějakém malém pokojíčku daleko odtud a plakat třeba měsíc, aby se zbavila všeho toho nahromaděného strachu, ale teď ne. Teď se musí udržet, protože instinktivně cítila, že kdyby se rozplakala, už by nedokázala přestat.

Nakonec, všechno šlo přesně podle plánu, přestože na tom, který zosnovala před několika týdny, už

dávno nezáleželo. Pokud k sobě chtěla být upřímná, musela si přiznat, že spíš než plán to byl podivuhodný řetězec nečekaných událostí spojených obrovskou mírou štěstí. Konečně byla venku z toho příšerného hostince, který se jí v posledním měsíci stal vězením.

Mířila domů. Byť jako vězeň.

Doufala, že popluží rychle.

Čím víc mil bude mezi ní a Saint-Aubinem, tím lépe. Ten netvor v lidském těle plný krutosti a bezcitnosti, rozhodnutý rozmáčknout každého, kdo se mu postaví do cesty, ji připravil o mládí a dokázal z ní vysát i poslední zbytky radosti ze života. Ach, jak ho nenáviděla!

A on měl teď dokonalý důvod, proč namířit veškerou svou nenávist výhradně proti ní. Nejenže mu utekla, ale zničila i veškeré záznamy, které by mu pomohly nahradit ji někým jiným. Všechna jména, kontakty i dodavatelé pečlivě zapsaní do matčina zápisníku se teď válely kdesi na dně přístavu nedaleko Cherbourgu. Saint-Aubinovi bude trvat celé týdny, dost možná měsíce, než poskládá dohromady všechny kousky té složité mozaiky.

Pokud Jess nedopadne a nevypáčí to z ní násilím.

Nejprve mučení, pak smrt.

To jí rozhodně nelákalo. Jakmile bude v Anglii, najde způsob, jak utéct a zmizet tak důkladně, aby ji už nikdy nenašli – ani Francouzi, ani Angličané. Začne nový život s novým jménem někde daleko od pobřeží, přístavů a pašeráků, kteří jí zničili život.

Poklop vedoucí na palubu se zvedl a k Jessinu nosu zavanul pach vařeného zelí a močůvky. Po schodech sestupoval stejný bezzubý chlap, který ji nenávistně pozoroval celý uplynulý týden. Nesl dřevěné kbelíky s horkou vodou a přes rameno měl hozené dva ručníky a čisté šaty. Následoval ho ještě jeden muž – netvářil

se tak nebezpečně, ale ani ne přátelsky. Nesl malou kovovou vanu plnou prostěradel, z nichž dvě připevnili k nízkému stropu podpalubí.

Potom ten bezzubý se vzteklým zavrčením vytáhl klíč a odemkl těžký zámek na dveřích Jessiny cely. Nespouštěl z ní podezřívavý pohled, ale ona se ani nepohnula.

„Vaše koupel, *jasnosti*,“ zašklebil se. „Podle mě si teda zrádkyně žádnou nezaslouží. Kdyby to bylo na mně, nechal bych tě tady klidně smrdět.“

„Jako se to daří vám?“ Dráždit ho rozhodně nebyl nejlepší nápad. Nikdy se nerozpakoval použít proti ní pěsti, ale Jess si nemohla pomoci. Už se v životě setkala s větší pakáží. „Smrdíš,“ nakrčila nos.

Sevřel rty a zvedl zařatou pěst, ale pak ji znovu spustil. To se stalo poprvé. Muselo se stát něco, co toho ničemu přimělo držet své násilnické choutky na uzdě. Do slámy u jejích nohou dopadlo mýdlo a hřeben.

„Až budeš hotová, chce tě vidět *proslulý* lord Flint. Máš za ním přijít do kajuty. My tady zatím uklidíme bordel, co tu naděláš.“ Bylo s podivem, že si neodplivl. Představa úklidu toho námořního vlka zjevně pořádně dopalovala. „Nepokoušej se vo žádný šaškárny. Tam nahoře je hlídka s nabitou mušketou a má rozkaz střílet, jestli se nebudeš chovat, jak se patří. Vykoupat. Voblíknout. A hni sebou!“

Po těch slovech se oba muži odebrali zpět na palubu a poklop se za nimi znovu zavřel.

Lord Flint.

Tak se tedy jmenuje? Nepřekvapilo ji, že je aristokrat. Naznačovalo to celé jeho vzezření – vysoká postava, pohledná tvář, vybrané způsoby i to, jak dokonale mu padl na míru šitý kabát. Bez ohledu na fyzickou stránku se také vyznačoval vším, čím se obvykle vyznačovali privilegovaní a blahobytem zhýčkaní

Angličané – byl chladný, uzavřený a zjevně ho nezájímalo nic, co by snad mohlo odporovat jeho vlastním názorům.

Jess totiž vůbec nepřeháněla, když ho varovala, že jsou všichni v nebezpečí. Saint-Aubin by je klidně vykuchal zaživa a jejich vnitřnosti by předhodil toulavým psům v přístavu, kdyby k tomu dostal příležitost. Lord Flint si však její varování vyslechl s trestuhodným nezájmem. To nenáviděla.

Pamatovala si stejný nezájem ve tváři vlastního otce, když mu její matka před lety sdělila, že má v úmyslu ho opustit. I s dcerou. Zřejmě jí tehdy nevěřil, dokud jednoho dne nezplakal nad výdělkem.

Ačkoli pravděpodobnější bylo, že vůbec neplakal. Jess by dala krk za to, že se mu naopak ulevilo. Získal legitimní důvod se s matkou rozvést a obě je vydědit. S obdivuhodnou rychlostí se pak znovu oženil a zplodil tolik vytouženého syna.

Chladní, nepřístupní a pyšní angličtí džentlmeni se od svých francouzských protějšků nemohli lišit víc. Saint-Aubin byl horkokrevný, podezřívavý a nekonečně krutý.

Bylo dobře, že lord Flint není ani trochu příjemný. Za jiných okolností by ji mohl přitahovat, a to by nebylo dobře. Nadutec. Vůbec se neobtěžoval, aby se jí představil – ne, že by mu k tomu poskytla příležitost, nebo že by na tom kdovíjak záleželo. Rozhodně neměla v úmyslu zůstat v jeho společnosti déle, než bude nezbytně nutné.

Dala si záležet, aby ze sebe při láteření a soptění vydala to nejlepší. Pokud má Saint-Aubin na lodi svého muže – a ona je přesvědčená, že má – bylo životně důležité, aby to vypadalo, že je *rozzuřená*, že ji Britové zajali, ne, že se jí *ulevilo*. Pokud totiž Saint-Aubinovi muži připlují malými loďkami, aby ji odvezli zpět do

Francie, bude mít naději spatřit další úsvit jen v případě, že teď bude se svými vězňiteli bojovat zuby nehty.

Bezťak se v ní úleva mísila se syrovou hrůzou. Jestli se jim podaří dopravit ji do Anglie, stane se z ní hned, jak vystoupí na anglickou půdu, chodící mrtvola. Saint-Aubin a Šéf nebudou šetřit penězi ani prostředky, aby zmizela z povrchu zemského.

Bude je muset všechny přelstít.

A než se tak stane, *pokud* vůbec, může se radovat z prvního většího vítězství. Po malých krůčcích se jí podařilo uniknout z vězení, v němž ji Saint-Aubin držel, a to byl rozhodně důvod k oslavě.

Dovolila si nepatrný úsměv plný zadostiučinění, pak vstala a natočila vanu tak, aby měla pocit co největšího soukromí. Pak se sklonila a vylila do ní obě vědra horké vody. Nebylo to nic moc, a se skutečnou koupelí se to samozřejmě nedalo srovnat, ale voda byla teplá a bylo to poprvé za celé měsíce, co dostala možnost se umýt. Dokonce i vlhké a zatuchlé prostředí podpalubí bylo zlepšením oproti krysami zamořenému doupěti v Cherbourgu nebo čtyřem dennodenně stejným zdem malého pokojíku Saint-Aubina venkovského sídla.

Když se to zkrátka vzalo kolem a kolem, okolnosti byly pro Jess čím dál tím lepší. Dnes fňukat nebude. Jestli má v příštích dnech zemřít, využije každé příležitosti vychutnat si i sebenepatrnější radosti.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla a uzamkla paniku, která se jí neodbytně zmocňovala, do temného kouta své mysli, kde na ni dokázala zapomenout. Strhla ze sebe špinavé šaty a odkopla je. Byly posledním pozůstatkem let strávených u Saint-Aubina. Byl čas s nimi nadobro skoncovat.

Od této chvíle bude jediným hybatelem svého osudu. Už nikomu a ničemu nedovolí, aby se jí postavil do cesty. Volání svobody a touha přežít byly příliš silné.

Ještě jednou se zhluboka nadechla, tentokrát, aby si vychutnala vůni mýdla, a ponořila se do teplé náruče vody ve vaně.

Délicieux!

Rajsky příjemné.

Maličkosti, které tolik lidí považovalo za samozřejmost, byly právě těmi, které Jess nejvíc chyběly. Teplé jídlo, čerstvý vzduch, horká koupel.

Pohledný lord Flint a jeho arogance mohou počkat, až voda ve vaně vystydne tak, že se jí udělá husí kůže. Pak ho poctí svou návštěvou. Má-li být posledním z dlouhé řady jejích žalářníků, bude dobré, když co nejdřív zjistí, že Jess nikdy jeho rozkazy poslouchat nebude.

DRUHÁ KAPITOLA

Ta harpyje ho nechala čekat celé dvě hodiny a jistě by ho nechala klidně čekat další dvě, kdyby neposlal své muže, aby ji přivedli. Nechal ji, aby si své malé vítězství vychutnala a sám zatím prošel v duchu celou plánovanou trasu do Londýna a napsal vzkazy do všech hostinců, v nichž plánoval nocovat. Bylo třeba, aby jeho tamní spojenci věděli, kdy je mají očekávat. Lord Flint a lady Jessamine budou chtít dvě ložnice, jednu vedle druhé, ale nebudou potřebovat soukromý salonek. Čím víc očí uvidí tu její pěknou tvářičku, tím lépe...

Zaklepání na dveře kajuty ho vyrušilo uprostřed napsané věty. Aniž by zvedl hlavu, naslouchal, jak stráž přivedla lady Jessamine dovnitř a snažil se nevšímat si způsobu, jakým jeho tělo zareagovalo na její přítomnost.

„Věžeňkyně, pane. Chcete, abych jí nasadil pouta?“

„To nebude nutné.“ Flint se stále neobtěžoval, aby k ní zvedl pohled. Ať vidí, že i on se umí chovat jako malé děcko. „Nechte nás o samotě.“

Oba strážci zaváhali, než ji pustili. „Jak si přejete, pane. Budeme hned za dveřmi.“

Flint napsal ještě několik slov, než znovu namočil pero do inkoustu a pokračoval v psaní. Nechal stát lady Jessamine jako provinilce na hanbě, aniž by jí

věnoval sebemenší pozornost. Jen periferním pohledem si dovilil prohlédnout si ji od hlavy k patě. Bosá chodidla, teď už čistá, pokračovala jemně tvarovanými kotníky a oblinou lýtek nezakrytých pánskými pruhovanými kalhotami, které jí dali. Příliš velkou košili si na jedné straně utáhla a uvázala na uzel, což dalo vyniknout jejímu štíhlému pasu a velmi žensky tvarovaným bokům. Z nedopnutého límce se zvedala labutí šije a zahlédl i linii klíčních kostí. Tolik připomínek její ženskosti ani nepotřeboval. Vlasy měla umyté a volně jí splývaly přes ramena až do půli zad. Byla to prostě krásná, tmavovlasá pokušitelka, kterou Bůh stvořil přesně podle jeho gusta.

K čertu s ní.

Vypadala skandálně smyslně a Peter si musel s neolibostí připustit, že dosud po žádné ženě nezatoužil víc. Sevřel násadku pera tak pevně, že by ho neudivilo, kdyby jeho skřípání po pergamenu slyšeli až na palubě. Jen pořádná míra mužské pýchy mu pomohla nepřestat psát. Věděl, že to vypadá, že je rozzuřený, což právě skutečně byl. Na sebe a na vlastní chtíč, spíš než na ni.

Aniž by čekala na vyzvání, přešla po chvíli ticha k pohodlnému křeslu a drze se do něj posadila. K dovršení všeho si přehodila nohu přes nohu a zahleděla se mu na temeno hlavy.

Byla naprosto klidná.

To bylo znepokojivé, obzvlášť proto, že pohled těch nádherných očí cítil až do morku kostí.

Počkal ještě několik minut, než konečně odložil pero a podíval se na ni. Ve tváři měl nečitelný výraz, který za léta služby vyzvědače ovládl k naprosté dokonalosti.

„Váš přítel. Šéf. Potřebuju jeho jméno.“

„Nač chodit kolem horké kaše, že, *monsieur* Flinte? Rovnou k věci.“

Vynechání jeho šlechtického titulu bylo z její strany zcela otevřenou urážkou, ale Peterovi to nevadilo. Když pracoval, musel se chovat jako chameleon, takže ho stejně používal jen málokdy.

„Stanete před soudem za vlastizradu, lady Jessamine, což je zločin, který, jak jistě víte, se trestá smrtí. Pokud se rozhodnete spolupracovat, máte naději obměkčit porotce natolik, že v případě, že vás shledají vinnou, vyřknou shovívavější rozsudek.“

Odfrkla si a pohrdavě pohodila hlavou. „Nikoho neobměkčím a žádný spravedlivý soud mě nečeká. Vaši soudci mě dají pověsit, ať řeknu nebo udělám cokoli. Už teď jsem byla shledána vinnou. *Non?*“

„Tak se to možná dělá ve Francii, ale...“

„Ušetřete mě svých anglických lží, *monsieur* Flinte. Nejsm hlupák. Přiznání by usnadnilo práci *vám*, ale *mně* by nijak nepomohlo. Máte potřebné svědky, takže jsem ztracená tak jako tak. Přijdu o život. Ať už rukou anglického kata nebo francouzského nájemného vraha. Není v tom rozdíl.“ Dívala se na něj a ani na chvíli neuhnula pohledem. Flint v něm zahlédl smutek a strach, které skrývala za zdánlivě klidným výrazem tváře. Přál si, aby k nim byl slepý. Bylo snazší ji nenávidět, když ji v duchu zbavil všech lidských vlastností. Vědomí, že nějaké má, mu celý jeho úkol jen ztěžovalo.

„Přiznání ulevuje duši, nebo jsem to tak alespoň slyšel. Bude se vám lépe odcházet s vědomím, že nemáte co skrývat.“

„Ten, o kom mluvíte, už pravdu dávno zná, *monsieur* Flinte. Před ním není co skrývat.“

„Možná nerozumíte závažnosti činů, kterých jste se dopustila. Chápete důsledky toho, co jste udělala?“ Neobtěžoval se čekáním na její odpověď. „Jen letos bylo kvůli vám zavražděno osmnáct mužů. Uznávám,

že někteří z nich si to zavinili sami. Toužili po snadném bohatství plynoucím z pašeráctví, nechali se zlákat do pasti a prohráli. Když člověk tančí s ďáblem, může se spálit. Ale desítka těch mužů sloužila Koruně. Zahynuli při plnění svých povinností. Byli chladnokrevně zavražděni.“

„Ne mnou. Já nejsem víc než prostředník!“

To Flinta popudilo, ale ovládl se. Vstal a dlaněmi se opřel o desku stolu. „Plnili jen své povinnosti, ale vaši lidé se zachovali, jak se zbabělci chovají vždy. Zabili nevinné muže, aby si zachránili vlastní zaprodanou kůži.“ Otevřel zásuvku a vytáhl z ní list papíru. Nepotřeboval seznam jmen zavražděných, měl jej nesmazatelně vrytý do srdce, ale pohled na úřední pečeť a oficiální povaha dokumentu ho uklidňovaly. Pomáhalo mu to v rozhodnutí nenechat se tou ženskou obměkčit.

„Dovolte, abych vám o nich něco řekl. Začneme například celním úředníkem Richardem Pruittem. Minulý rok před Štědrým dnem vstoupil na jednu z vašich lodí a skončil s podříznutým krkem. Zůstala po něm manželka se třemi malými dcerami, z nichž ani jedna není dost stará na to, aby si svého statečného otce pamatovala.“ Nevzhlédl k ní, aby viděl, zda měla jeho slova nějaký dopad, a pokračoval: „Pak tu máme desátníka Henryho Edwardse a mladého Jacka Brighta z pluku v Essexu, kteří během své obvyklé noční hlídky na Canvey Island pravděpodobně jen náhodou narazili na vaši loď. Říkám pravděpodobně, protože se zřejmě nikdy nedozvíme, co se přesně stalo. S jistotou víme jen tolik, že je vaši pašeráci uškrtili a jejich těla hodili do zátoky. Edwardse jsme našli na pláži v Southendu, zatímco Brightova mrtvola sloužila rybám za potravu celé tři týdny. Pak se dostala do Temže a našli ho až rybáři v přístavu v Tilbury. První měl manželku, druhý starou matku, kterou živil.“ Věnoval

lady Jessamine rychlý pohled. Tvář měla bledou a rty sevřené. „Mám pokračovat?“

Pokrčila rameny a odvrátila se. „Jsem si jistá, že si budete dělat, co se vám zachce.“

„Máte na rukou krev, lady Jessamine.“

Prudce otevřela ústa, jako by chtěla promluvit, pak je ale znovu zavřela a zadívala se na jedno místo na podlaze. Pokračoval se třemi dalšími jmény, jejichž příběhy se setkaly se zarytým mlčením. Seděla strnule jako socha s nečitelným výrazem ve tváři.

„Jste na sebe pyšná, lady Jessamine? Necítíte žádný stud za to, co jste udělala? Žádný soucit s těmi, kteří kvůli vám přišli o život, s jejich vdovami a dětmi, které jste svými hříchy uvrhla do chudoby a strádání?“

Prudce se k němu obrátila, oči plné zadržovaných slz. „Nevíte o mně vůbec nic, *monsieur* Flinte!“ vyštěkla. „*Nic!* A já vám nic neřeknu. Můžete jmenovat každého z těch nebožáků, co přišli o život, všechny členy jejich rodin. Můžete mě obvinít ze všeho, co na nich bylo spácháno, z každého zločinu. Odměním vás za to jen svým mlčením. Odnesu si svá tajemství do hrobu! Stejně nebude dlouho trvat, než si do něj lehnu!“

Jedné velké slze se podařilo překonat hradbu jejích neobvykle dlouhých a hustých spodních řas a skanula jí na tvář. Flinta se to nijak nedotklo. Viděl takových slz už dost na to, aby se proti nim obrnil netečností, ale pohnul jím rozhodný způsob, jakým ji Jessamine setřela a znovu hrdě narovнала ramena.

Zatraceně.

Jeho slova ji zasáhla. Hluboce. Byl si tím naprosto jistý. Lady Jessamine *měla* svědomí. A to rozhodně nebylo něco, co o ní chtěl vědět.

„Řekněte mi jeho jméno.“

Zvedla k němu pohled, v němž se zablesklo zoufalství. „Já ho neznám. Jsem jen prostředník.“

Bůh mu pomoz! Navzdory hlasu lorda Fennimorea, který mu vřískal v hlavě jako pomínutý, jí Flint věřil. „Lžete.“ Jistěže lhala. Flint na ni náhle změnil názor. Pod svým krásným zevnějškem skrývala ta žena duši černou jako samo peklo a na ruku měla krev.

Pohledem se znovu vrátila k místu na podlaze a ramena jí poprvé od chvíle, kdy vstoupila do kajuty, bezmocně poklesla.

„Ať je po vašem. Stejně bude.“

Když ve svém vězení v podpalubí osaměla, snažila se Jess potlačit slzy. Slyšet všechna ta jména, představit si jejich zmařené životy a zničené rodiny, jí doslova lámalo srdce. *Quelle horreure!*

Odjakživa věděla, že pašeráci jsou nemilosrdní řezníci a hluboko v srdci cítila, že jsou lidé, kteří trpí víc než ona. Slyšet jejich jména však proměnilo to neblahé tušení kdesi v hlubinách její mysli v nepopíratelnou, syrovou a krutou skutečnost. Ach, jak ji nenáviděla! Nenáviděla i lorda Flinta za to, že jí před očima podržel pomyslné zrcadlo a přiměl ji, aby si plně uvědomila, co se kolem ní tolik let odehrávalo! Jak hrozné bylo pomyšlení, že toho byla součástí, že se tak dlouho podvolovala Saint-Aubinovi! A to všechno jen proto, že byla slaboch! Tolikrát se mu snažila vzepřít, snovala plány za jeho zády, ale nakonec ho vždy jen znovu prosila o milost.

Nebylo divu, že byla v očích lorda Flinta vinná. Pro něj byla zrádkyní – a teď, když si konečně uvědomila, jakého soukolí byla nevědomou součástí, se za ni považovala i ona sama. Ten nadutý šlechtic měl pravdu. Skutečně má na ruku krev. A to dřív nevěděla.

Nezáleželo na tom, že každý vzkaz napsaný její rukou byl krutě vynucený, nebo že nevěděla o zradě své matky, dokud nebylo na útěk příliš pozdě. Nezáleželo

ani na tom, jak odporné tresty dokázal Saint-Aubin vymyslet, aby zlomil její odpor. Měla být odvážnější. Silnější. Měla se mu postavit bez ohledu na následky.

Ať už se dopustila zrahy nebo ne – a ona stále zoufale toužila věřit, že se jí nedopustila – jména, která slyšela z Flintových úst, ji budou pronásledovat do konce života.

Ten bude ale žalostně krátký, jestli se jí nepodaří uprchnout z téhle proklaté lodi a z blízkosti toho nafintěného panáka, který jí svými slovy poranil srdce i duši – což se jí rozhodně nepodaří tak, že tu bude sedět a litovat se.

Fňukání nic nezmění ani na její minulosti. Životy těm nebohým zavražděným mužům vrátit nedokáže. Tíhu vědomí, že je má na svědomí, bude muset táhnout sama. Až bude volná a v bezpečí, může pro ně plakat třeba každou noc. Může vyhledat jejich rodiny a poslat jim nějaké peníze. Ne, že by je teď měla, ale začne pracovat, vydělá si je a pak se s nimi rozdělí.

Teď je potřeba, aby se zvedla ze země. Musí vymyslet plán, protože jestli ji Saint-Aubin ještě někdy dostane do rukou, odskáče si to způsobem, na který teď raději nebude ani myslet. Bez ohledu na předchozí myšlenky o síle a odvaze totiž Jess věděla, že není tak silná, aby se mu dokázala postavit. Ani teď ne. A Saint-Aubin to ví taky.

Když pro ni před chvílí strážní přišli, aby ji odvedli do kajuty lorda Flinta, záměrně se loudala. Vdechovala mořský vzduch, koupala si tvář ve slunečních paprscích a konečky prstů přejížděla po dřevěném zábradlí. Částečně to bylo proto, že byla příliš hrdá na to, aby k němu spěchala, ale mělo to ještě jeden důvod – pečlivě si z lodi prohlédla všechno, co mohla – velikost paluby, počet členů posádky, umístění otvorů pro lodní lávky. Když ji na palubu přivedli poprvé, ječící

a bránící se, byla hluboká noc. Snažila se zapamatovat si vše, co zahlédla kolem sebe, ale moc toho nebylo a rozhodně se na své postřehy nechtěla spoléhat ve chvíli, kdy se jí naskytne příležitost k útěku.

Nebo k uplávání.

Musí být připravená na vše.

Několik mužů z posádky oblečených jen do kalhot přestalo pracovat a hledělo na ni. Jess si dala načas, aby si zapamatovala každou z těch zaujatých tváří, pak pohlédla té nejodvážnější do očí a na rtech vyloudila vědoucí úsměv, jaký vídala u své překrásné matky. Měl pokaždé obdivuhodný účinek.

Jess by rozhodně nepohrdla možností dostat se z lodi pomocí flirtu, obzvláště, když už se jednou ukázal jako neocenitelný nástroj k dosažení toho, co chtěla. Se ženou, která jí dala život, mnoho společného neměla, ale jestli se dalo věřit těm, kdo ji za jejího života znali a měli tu drzost se k tomu vyjádřit, byla jejím věrným obrazem.

Než ji lord Flint začal ohleduplně vyslýchat, prohlédla si jeho kajutu stejně pečlivě jako palubu lodi. Byla prostorná, vzdušná a díky dvěma nevelkým oknům plná světla. Oknům s vyhlídkou na moře, kterými by se tak akorát dokázala protáhnout. Teď už jen vymyslet způsob, jak se s jedním z nich ocitnout o samotě dřív, než loď dopluje do svého cíle.

Což obnášelo jeden zcela nový, nečekaný problém.

Nikdo se neobtěžoval Jess sdělit, *kam* přesně loď po svém vyplutí z Cherbourgu zamířila. Neměla proto ponětí, jak dlouho poplují, ani kolik je právě hodin. Musela by se zeptat stráží. Jediné, co dokázala po úmyslně dlouhé koupeli a bolestivé návštěvě protivného lorda Flinta odhadnout, bylo, že vypluli před několika hodinami.

Když do Francie cestovala poprvé, byla ještě dítě.